

LOV og EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 2002

38. årgang

En minnedag fra slekt til slekt

Av Olaf Klavenæs

På denne måten skal dere ete det: Med belte om livet, med sko på føttene og med stav i hånden. Og dere skal ete det i hast, det er påske for Herren.

For samme natt vil jeg gå igjennom hele landet Egypt og slå i hjel alt førstefødt i landet Egypt, både folk og fe. Og over alle guder i Egypt vil jeg holde dom. Jeg er Herren.

Blodet på de hus hvor dere er, skal være til et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.

Denne dag skal være en minnedag for dere, dere skal holde den som en høytid for Herren. Det skal være en evig forskrift for dere å holde den, slekt etter slekt.

2M 12:11-14

Det var blodet som var Israelsfolkets redning den natt dødsengelen gikk gjennom landet Egypt.

Blodet, – som var deres redning den gang – det gjelder til evig tid, ja det gjelder for oss i dag!

Blodet er din og min redning!

Moses handlet i tro til Gud, slik vi

leser i Heb 11:28: «Ved tro holdt han påsken med blodstrykningen, for at ikke ødeleggeren skulle røre deres førstefødte.»

Hebreerne 11 er troskapitlet i Bibelen. Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser (v.1). Slik håpet Israelsfolket på frelsen den redselsnatten, og de fikk lønn for sin tro. Dommen gikk dem forbi.

Trosheltene i Det gamle testamente ventet på Han som skulle komme. De ventet på Frelseren, han som alt blodig offer i Det gamle testamente er et forbilde på.

I Jerusalem var det en rettferdig og gudfryktig mann som hette Simeon. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham. Han kom til templet, drevet av Den Hellige Ånd, og utbryter: «Mine øyne har sett din frelse!» (Luk 2:30)

Påskelammet er din og min frelse. For vi har et påskelam slik det står i 1Kor 5:7: «For vårt påskelam er slaktet, Kristus.»

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lektormisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

I Guds råd var Lammet slaktet fra evighet. Dette fikk trosheltene i Det gamle testamente se inn i. Denne frelse frydet Abraham, Moses og David seg i!

«For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam. Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er han blitt åpenbaret ved tidenes ende.» (1Pet 1:18-20)

I 1M 22:7-8 leser vi om Abraham da han var på vei for å ofre sin sønn Isak etter herrens befaling. «Da tok Isak til orde og sa til sin far Abraham: Du far! Og han sa: Ja, gutten min! Han sa: Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet? Abraham svarte: Gud vil selv utse seg lammet til brennofferet, min sønn! Så gikk de videre sammen, de to.»

Legg merke til at det er Gud som utvalgte Lammet. Han sendte sin Sønn som offerlam i vårt sted. Isak ble reddet av en stedfortreder, en vær som Gud sendte. Men dette var bare et forbilde på Lammet som Gud sender, min og din stedfortreder som utgjør sitt blod til synderes frelse.

«Det skal være et lam uten lyte, av hannkjønn, årsgammelt,» står det i 2M 12:5.

Det er bare en som var uten lyte. Det var Jesus!

Blodet skulle strykes på begge dørstolper. Jeg fant en sang om dette i en gammel sangbok:

*Lammets blod mitt døtre tegnet
Meg beseglet, Jeg er hans. Ei syndens
surdeig jeg mer skal smake, Av
sted jeg haster. Ser ei tilbake, Lam-
mets blod har mitt døtre tegnet,
Meg beseglet, Jeg er hans.*

*Lammets måltid meg salig smaker
Som en forsmak, blott en forsmak av
hans ro. Med føtter skodde, fra trell-
domsbandet, Jeg går å arve det go-
de landet. Lammets måltid meg der
skal smake I en evig ro.*

Ordet «påske» betyr forbigang. Domsengelen gikk gjennom Egypt. Synden fikk sin dom. Men noen ble forbigått. De stod under blodets beskyttelse. Det var allerede skjedd en død, dommen var fullbyrdet for dem. «Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi,» hadde Gud sagt til Moses.

Slik er det også i dag for den som får holde påske med Herren! Blodet gjelder for Gud, Jesu, hans Sønnens blod renser oss fra all synd. (1Joh 1:7)

«Som fuglene brer ut sine vinger,

slik skal Herren, hærskares Gud, verne Jerusalem – verne og frelse, gå forbi og redde.» (Jes 31:5)

Blodet er for herrens åsyn, – til evig tid! Med sitt eget blod gikk Jesus inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning. (Heb 9:12)

Derfor synger en kristen: «Korset kan jeg aldri slippe!» For på korset ble Jesu blod utgytt til min frelse!

Blodet har reddet min sak.

Kristus har vært meg en klippe, – og den har holdt til i dag!

Det er blodet som er redningen for deg og meg!

«Når dere kommer inn i det land Herren skal gi dere, slik som han har sagt, da skal dere ta vare på denne tjenesten. Og når deres barn sier til dere: Hva er meningen med denne skikken? – da skal dere si: Det er påskeoffer til Herren, som gikk forbi Israels barns hus i Egypt og sparte våre hus da han slo egypterne. Og folket bøyde seg og tilbad.» (2M 12:25-27)

Det blir takk og tilbedelse der Lammets blod er redningen!

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, februar 2002:

En minnedag fra slekt til slekt. Av Olaf Klavenæs	side 1
«Elsker du meg?» Av Søren Pederson (1852-1923)	side 4
Verdien av Jesu død. Av Per Bergene Holm	side 9
Et lykkelig hjem. Av Jacob Traasdahl (1838-1903)	side 13
Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2002	side 19
Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti	side 20

«Elsker du meg?»

Av Søren Pederson (1852-1923)

Siden åpenbarte Jesus seg igjen for disiplene ved Tiberias-sjøen, og han åpenbarte seg da på denne måten: Simon Peter, Tomas, som ble kalt tvilling, Natanael fra Kana i Galilea, og Sebedeus-sønnene og to andre av hans disipler var sammen. Simon Peter sa til de andre: Jeg går av sted for å fiske! De sier til ham: Vi går også med deg! De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.

Da det alt led mot morgen, stod Jesus på stranden. Men disiplene visste ikke at det var Jesus. Jesus sier da til dem: Barn, dere skulle vel ikke ha noe fisk? De svarte ham: Nei. Han sa til dem: Kast garnet på høyre side av båten, så får dere fisk! De kastet det da ut, og nå maktet de ikke å trekke det opp, så mye fisk var det.

Den disippel som Jesus elsket, sier da til Peter: Det er Herren! Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – for han var naken – og kastet seg i sjøen. Men de andre disiplene kom etter i båten. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen, og de slepte garnet med fiskene etter seg.

Da de var steget på land, så de en kullild der, som det lå fisk på, og brød. Jesus sier til dem: Kom hit med noe av fisken dere nå fikk! Simon Peter gikk da om bord og drog

garnet på land. Det var fullt av stor fisk, et hundre og femtitre stykker. Men enda det var så mange, hadde ikke garnet revnet. Jesus sier til dem: Kom og få dere morgenmat! Men ingen av disiplene våget å spørre ham: Hvem er du? For de visste at det var Herren. Jesus kommer og tar brødet og gir dem, og likeså fisken. Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var oppstått fra de døde.

Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam! Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får! Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!

Sannelig, sannelig sier jeg deg: Da du var yngre, bandt du selv opp om deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, skal du rekke ut dine hender, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke

vil. Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle ære Gud med. Og da han hadde sagt dette, sier han til ham: Følg meg!

Joh 21:1-19

Jesus tar aldri feil av begeistring og kjærlighet. Der står han og ser på sin kjære Peter: Er det mulig, at du har hatt et lite anfall igjen av ditt gamle «om alle andre – ?» Kunne det denne gang kanskje oversettes slik: «Om alle de andre tar det rolig, at du, Jesus, står der borte på stranden lys levende, så er jeg alt for glad til å komme langsomt slepende med den gamle båten, nei, halleluja, nå går Peter i sjøen!»

Ja, jeg tør ikke si det visst. Men mulig har det vært en liten «eksamens-oppvisning» i ærlig begeistret glede, arrangert av Peter etter Simons gamle natur. Da kunne man si, at Jesus kommer etter med en «eksamens-oppvisning i kjærlighet», arrangert av Ham etter Hans natur: «Simon Johannes' sønn, elsker du mig virkelig så meget mer enn disse, som kommer langsomt etter?»

Legg merke til, at Herren lar Peter spise først. Han er en omsorgsfull, god hyrde. Han vil ikke holde eksamen på fastende hjerte.

Men han har ikke glemt Peters siste hopp. Han kommer tilbake til det. Jesus kommer alltid med det bestemte han vil ha frem hos oss, i sin tid, synes jeg. Han elsker oss for meget til å vike en hårsbredd av

fra det han sikter på.

«Simon Johannes' sønn, elsker du meg?»

Det ser for meg ut som om Herren kun vil høre Peter med frykt og beven tale om sin kjærlighet til Ham. Tar jeg feil? Er det ikke dette, han vil lære ham – og oss?

Om *hans* kjærlighet, å kjære, tal om den så høyt og så lenge og så begeistret, du bare kan! Aldri kan den opphøyes nok, rop den ut, broder!

Men straks Peter eller du eller jeg begynner å fortelle om *vår* kjærlighet, da ser jeg Jesus liksom flytte seg nærmere, hans store øye hviler på oss: «Sjel, elsker du meg virkelig mer enn disse?»

Peter kunne alene bestå eksamen den morgen ved Tiberias ved å ydmyke seg. *Hvorledes har du bestått?*

Jeg for min del kommer grundig til kort dersom Jesus ville peke på mange dyrebare kristne iblant oss og spørre: «Elsker du meg så meget som disse gjør?»

Broder Westergaard i Frelsesarmeen forteller nylig om et besøk han gjorde i Kjøge. Der stod han overfor et lite, vakkert hvitt hus med bibelsted over døren. Det hadde tilhørt en bekjent øyelege. Nå bodde ikke øyelegen lenger der.

Hvorfor ikke? Jo, Jesus hadde åpnet hans øyne for sin herlighet, og så hadde legen gitt seg selv og sin hustru og sine barn som et

kjærlighetens takkoffer. Han hadde oppgitt sin praksis, trukket på seg Frelsesarmeens røde trøye, gått inn i «Krigsskolen» i London for å utsendes som misjonær til Java. Fruen hadde grått, da de bar hennes kjære gamle møbler ut av villan, solgt på auksjon; en tid hadde de også vært skilt fra sine barn for å ofre «skolen» all sin tid. Hele sin person, sin «medborgerlige aktelse» og innflytelse, sitt velvære, sine gode inntekter, fedrelandet, alt ofret de for i Javas farlige klima å preke Kristus for ukjente, umilde hedninger!

Lovet være Gud for en slik dansk medisinsk kandidat; det er jo nesten som om slikt kunne hende i Norge! Men overfor dette sier broder Westergaard: «Jeg kunne slett ikke finne *min* oppofrelse igjen.»

Herre Jesus, jeg sier det samme. Hvor er *min* kjærlighet til deg? Elsker jeg deg virkelig? Du må nok spørre meg både tre og fire ganger.

Uten tvil henger tretallet spesielt sammen med den tredobbelte fornektelse hos Peter.

Kanskje Herren ikke nettopp drar oss slik offentlig fram til kryssforhør. Men da må vi jo være så meget finere og ømmere, når så mange av hans spørsmål foregår innvendig i oss, ikke sant?

Legg merke til, han sier ikke; elsker du mitt, men meg. Ikke; elsker du det gode, som følger med meg, eller; elsker du å slippe bort fra det onde, som du uten meg går i møte.

Ikke; elsker du min hjelp, min lære, min kirke, mitt stell. Men; «elsker du *meg* personlig? Sier du som Asaf i Salme 73:23-25?¹⁾ Hater du synden, fordi *jeg* hater den? Oppgir du det og det, fordi det er *meg* imot? Søker du mitt smil i alle ting?»

Min sjel kjenner dypt inne, hva det var for et «*meg*», talen her var om. Ikke et skjønt, ublodig forbilde som de rettskafne moralister også sier at de elsker. Nei, med friske nygrodde sår etter korsets nagler stod Peters og verdens forsoner der. Med arr etter torne kronen, med det dype hull etter soldatens spyd, med de dype furer etter hudstrykningens ris!

«Elsker du *meg*, slik som jeg står, ille tilredt for dine synder, spyttet på, slått i ansiktet, etter Jesaja 53? Elsker du Guds Lam i meg, elsker du Gud, Gud i meg, majesteten, kongen, som av kjærlighet til deg synder steg ned og oppfylte din Lov, sonet for deg, fullbrakte alt, så at elendige, midt i sin verste elendighet ved meg skal få tro seg salige?»

«Simon Johannes' sønn, lille menneskekryp, går det deg kaldt ned gjennom ryggen, nå som jeg er oppstanden og kommer igjen, at en sådan evig kjærlighet har jeg virkelig til deg; elsker du meg, fordi jeg så elsket deg først? Er jeg nå blitt ditt liv i all evighet?»

I samme grad, som Guds sønn har tårnet seg høyere opp for hvert

gjentatt spørsmål, i samme grad – innbiller jeg meg – at Johannes' sønn har krøpet nedover. Se den selvsikre, begeistrede Peter blir aldeles usikker om seg selv. Han må legge det ganske over på Jesus: «Du vet det, du vet alle ting!»

Selv da Herren tredje gang bruker Peters beskjedne «har du meg kjær» istedenfor «elsker», tør Peter ikke stå på sitt eget. «Herre, jeg tør intet si om meg selv; min kjærlighet – ja, hvor er den egentlig, jeg ser bare din! Akk, jeg er deg ikke verd, det blir borte for meg alt sammen; men du vet, Herre, du vet alle ting»

Ja, slik blir en apostel flyttet ned fra å være «Mesterkandidat» til å gå i småklassen, nei, i «barnehagen». For at nåden skal skinne ganske blank som virkelig nåde. For at all æren skal være Guds alene. Ikke var det anderledes med Paulus enn med Peter. Les i 2Kor 12 om hvorledes Gud måtte gi ham en torn i kjødet, for at han aldri skulle hovmode seg.

Pass på, man kan hovmode seg av Guds verk. Salige de, som alltid hungrer og tørster etter å elske Jesus mer og som alltid sier: Herre, du vet!

Nå sitter vi her og vet for visst: Peter elsket Jesus i all sin skrøpelighet. Der var kjærlighet til Mesteren i den stakkars ydmyke disippels hjerte. Lot han seg ikke korsfeste med hodet ned for Herrens skyld? Sikter ikke Jesus selv til det i dette

v.18? Det er vidunderlig å lese om, hvordan nettopp *lidelse* blir uttrykket for den friske, energiske, virksomme Peters nye kjærlighet. Han blir jo virkelig betrodd å fø lammene og vokte fårene, fordi han elsker.

Ingen engel kunne utføre den tjeneste slik som den benådede fornekter. Ingen kunne så vel forstå de villfarne får (1Pet 2:25) og pleie dem med slik ømhet og visdom. Jesus hadde bruk for Peter.

Det er, som han vil si; dersom du har meg kjær, så *elsk meg i mine små på jorden*. Som når en god hustru dør og sier til sin mann: nå skal du ikke se meg på noen år, *men du har barna*; hver gang, du tenker på meg, så la det komme *dem* tilgode! Slik en far virkelig ser sin salige hustru daglig i barna: Der er noe i Oles øyne, noe i Minas stemme, som minner om mor! Og når lille Tulla smiler opp i pappas ansikt, da tenker han; det var mors smil.

Sannelig, Jesus smiler således til oss gjennom «lammene» og «fårene», når vi elsker dem for Hans skyld. Hvor ofte du kan merke det. Det er, som om et gråtfylt, takknemlig stort øye så på deg gjennom dem og en røst sa; det gjorde du for meg! Skal vi ikke ofre litt for å få den glede?

«Ja men nå preker du jo gjerninger – og for fem minutter siden prekte du at Peters kjærlighet var intet, ble rent borte i Jesu kjærlighet, nåden, var alt.»

Ja, jeg gjorde det – og står ved det til mitt siste åndedrag.

Nåden er alt!

For «Peters og vår kjærlighet» er ikke vår! Det er alene *Guds kjærlighet utgytt i våre hjerter ved den hellige ånd (Rom 5)*. Vi har den ikke, den bare flyter gjennom oss, selve uttrykket «utgytt i våre hjerter» peker på det.

Spør bekken, om du kan få litt mer av det gode vann, som den hadde i fjor, nei, i går, nei, for fem minutter siden. Den vil svare: «Det er umulig, det vann er flytt videre, jeg hadde det ikke, det bare gikk gjennom meg».

Gjennom Kristianias gater flyter rent, livgivende Maridals-vann; en rikdom uten like; hva ville bli av oss, om vi ikke hadde det? Tenk på et slikt grovt leirrør langt nede i jorden, hvorledes det kan la billioner liter vannmasser strømme gjennom seg – uten å eie en eneste dråpe i seg selv!

Stopp tilførselen – og prøv så å presse en eneste vanddråpe ut av det usle, tørre, simple rør! Det er historien om Peters og min og din kjærlighet!

Så lenge Jesus Kristus får fylle oss med sin evige kjærlighetsstrøm, å, der er ingen ende på, hvor meget du kan elske, hvor mange lam og får du kan leske og hjelpe, du er rik, du kan dø for Jesus, lide for Jesus; for du lever jo av hans kjærlighet.

Men stopp nådens tilførsel, bli noe i deg selv, – usle leirrør, jeg ser deg ligge og sprekke i solen, forkastet, forbannet.

Herre, min Gud, du vet alle ting, du vet, hvor lett jeg lar meg forville, hold meg åpen for din nåde, la Golgatas strømmer flyte til meg og i meg og gjennom meg! Æren er din alene i all evighet.

Amen.

Fra boken «Ingen, uden Jesus alene». Preken 2. søndag etter påske. Artikkelen er gitt en forsiktig språklig revisjon.

¹⁾ Men jeg blir alltid hos deg, du har grepet min høyre hånd. Du leder meg ved ditt råd, og deretter tar du meg opp i herlighet. Hvem har jeg ellers i himmelen? Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden. Sal 73:23-25

Bibelhelg på Ersdalstun, Sira

22. - 24. mars 2002

Talere: Gunnar Nilsson og Per Bergene Holm.

Påmelding og opplysninger:

Henv. Lars Fossdal, tel. 38 32 15 44

Verdien av Jesu død

Av Per Bergene Holm

Seks dager før påske kom så Jesus til Betania, der Lasarus bodde, han som Jesus hadde oppvakt fra de døde. Der holdt de et festmåltid for ham. Marta vartet opp, og Lasarus var en av dem som satt til bords sammen med ham. Maria tok da et pund ekte, meget kostbar nardus-salve og salvet Jesu føtter, og hun tørket hans føtter med sitt hår. Og huset ble fylt av salvens duft. Da sier Judas Iskariot, en av hans disipler, han som skulle komme til å forråde ham: Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre denarer og pengene gitt til de fattige? Men dette sa han, ikke fordi de fattige lå ham på hjerte, men fordi han var en tyv. Det var han som hadde kassen, og han tok av det som ble lagt i den. Jesus sa da: La henne være! Hun har gjemt den til dagen for min gravferd! For de fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid. En stor mengde av jødene fikk nå vite at han var der. Nå kom de dit, ikke bare på grunn av Jesus, men også for å se Lasarus, som han hadde oppvakt fra de døde. Men yppersteprestene la planer om også å drepe Lasarus, fordi mange av jødene gikk dit for hans skyld og trodde på Jesus.

Joh 12:1-11

Jesus er i Betania, hos Marta, Maria og Lasarus. Der holder de et festmåltid for Jesus. Lasarus var nettopp vakt opp fra de døde og satt der som et levende bevis på at Jesus

var Messias, den lovede frelses-konge som skulle fri folket fra deres synder og syndens følger.

Det var stort å være disippel i en slik situasjon. De opplevde jo det som profetene hadde skrevet om, Messias som skulle komme til sitt folk. Det var særlig to ting profetene hadde latt vekt på. Han skulle refse synden og holde dom og han skulle forløse sitt folk fra synden og syndens plager.

Og Jesus hadde så visst slått folket med sin munns ris, han hadde refset og tatt oppgjør med synd og vantro. Selv disiplene hadde Jesus refset. Det var noe rensende i hele Jesu gjerning. Og disiplene hadde latt seg rense, de hadde tatt i mot hans tukt, mens andre hadde vendt seg bort og blitt forarget. Jesus hadde også talt mye om livet som en Jesu disippel, ikke minst i bergprekenen. Og det var en slik veldig myndighet med det Jesus sa. Selv om mye av det Jesus sa var vanskelig å forstå, så var det umulig for disiplene å vende seg bort fra Jesus. Han hadde det evige livs ord, det forsto de. Skulle de bli frelst, så måtte de følge ham og lære av ham.

Og disiplene hadde også fått oppleve Guds nåde gjennom Jesus, hvordan Jesus tok i mot elendige som vendte seg til ham, hvordan han mettet sultne, helbredet syke og til og med vakte opp døde. Det var ingen tvil om at han var den Messias som Det gamle testamente hadde

talt om, som skulle bringe frelse og velsignelse til hele folket.

Var ikke Jesu undergjæringer nettopp en begynnelse til Messias' rike, et rike hvor rettferdighet og fred skulle herske, hvor synd og sykdom skulle opphøre, ja hvor ingen skulle dø ung eller som et barn, men alle skulle nå sin fulle alder (jf Jes 65:18-25).

Oppvekkelsen av Lasarus var det sterkeste beviset på Jesu underfulle makt. Intet hadde skapt et slikt oppstyr i folket som oppvekkelsen av Lasarus. Hele folket er kommet i bevegelse, og vi leser lenger ute i teksten vår at en stor mengde av jødene også kommer til Betania, ikke bare på grunn av Jesus, men også for å se Lasarus, som han hadde oppvakt fra de døde.

Kanskje folket nå ville begynne å ta imot, når de forsto at han var Messias, at han ikke bare ville dømme dem og refse dem, men at han kom for å frelse, når de ga akt på all den godhet og nåde som fulgte med Jesus? Jesus søkte jo aldri sitt eget, var aldri opptatt av sitt eget beste, men søkte jo i alt de andres beste. Han var hele tiden opptatt av at alle andre ikke led nød. Han mettet de sultne, helbredet de syke, løste de bundne, trøstet de sørgende osv.

Jesus har talt til sine disipler om at han skal overgis i synderes hender, lide og dø. Men disiplene har ikke forstått det. Hva skal det da bli av Messiasriket, av den lovede forløsningen for Israel som de nå hadde opplevd begynnelsen på? Det var den levende Jesus disiplene hadde

satt sin lit til. Og de forsto ikke Jesu ord om at han skulle dø.

Det er bare én i hele flokken omkring Jesus som vi kan se har tatt imot Jesu ord om hans død, og det er Maria, Lasarus søster. Hun var også blant Jesu nære venner, og hun gledet seg nok også over alt det gode Jesus gjorde, ikke minst over at han hadde vakt opp hennes bror Lasarus fra de døde. Få var mer takknemlig for å høre Jesu ord og lære.

Men likevel er det ikke den levende Jesus Maria i første rekke ønsker å prise gjennom å salve ham. Hun vil prise Jesus fordi han skal dø. Ja, så dyrebar er Jesu død for Maria at hun øser ut over Jesus en salve som koster mer enn en hel årslønn. Denne salven var nok som hele Marias bankbeholdning, alt hun hadde spart opp gjennom hele sitt liv. Og nå øser hun det ut over Jesus føtter i takknemlighet og lovprisning over den gang og vei i døden som disse føttene skal gå.

Og for å tale menneskelig: Det er knapt noe som har gledet Jesus mer under hans jordeliv, enn nettopp denne handlingen av Maria. Her så han et menneske som tok i mot hans ord og som på denne måten ikke bare ga uttrykk for at hun forsto hva Jesus nå gikk til, men som også viste hvordan hun elsket Jesus nettopp for at han skulle gå i døden. Hun ga gladelig avkall på hele sin rikdom, sin oppsparte pensjon, i takknemlighet for at Jesus gikk den veien han nå gikk. Det er for Maria mer dyrebart enn noe annet, mer dyrebart enn hans lære, og mer dyrebart enn

at han vakte opp hennes bror.

Men omgivelsene reagerer med bestyrtelse på det Maria gjør. De andre evangelistene forteller at hele disippelflokken, ikke bare Judas, reagerer på Marias sløseri. «Hva skal det tjene til å sløse bort salven slik? Denne salven kunne jo vært solgt for mer enn tre hundre denarer og gitt til de fattige. Og de skjente på henne» (Mark 14:4-5).

Og betraktet fra et rent fornuftig synspunkt, så har disiplene helt rett. Vi skal la Judas' motiv ligge i denne sammenheng. Disiplene kunne nok gå med på at Maria hadde salvet Jesus, både hans hode og hans føtter. Det kunne nok Jesus både trenge og fortjene. Og de reagerer heller ikke på at Maria ofrer så mye på Jesus. Selv hadde de forlatt alt og fulgt Jesus, så de hadde ikke vært redde for å ofre de heller.

Men deres offer hadde likevel vært noe nødvendig. De måtte forlate alt for å følge Jesus. Det lå i Jesu kall at de måtte forlate alt for å følge ham. Men Marias offer og sløseri er så unødvendig, til ingen nytte. Hva skulle det tjene til? Litt salve etter god vask for å gi god lukt og pleie såre føtter var jo berettiget, men ikke i slike mengder, og ikke slik kostbar salve, en luksus som ikke engang den rikeste konge ville unne seg som fotsalve.

Og Jesus hadde jo sagt at han ikke var kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene. Disiplene hadde jo lært Jesus å kjenne som en som ikke søkte sitt eget velvære og egen nytelse, men som i alt søkte å avhjelpe andres nød. Og slik hadde

han talt til disiplene også. De skulle vandre i hans fotspor.

Var det ikke da mer i tråd med Jesu egen forkynnelse og eksempel at denne salven ble solgt og pengene ble gitt til de fattige. Tenk hvor mange som kunne blitt hjulpet? Husk på at vi snakker om en sum som i dag tilsvarer flere hundre tusen kroner.

Og likevel, hadde det vært fornuft i Marias salving, hadde det tjent til noe, så hadde nok disiplene likevel ikke protestert, men sett det som rett og rimelig at Jesus ble salvet. Hadde han ikke fortjent det, kunne han ikke trenge til en slik kjærlighetsgjerning? Jo, så sannelig, hva skulle de ikke selv ha gitt ham og gjort for ham!

Men, hva skal dette sløseriet tjene til? Hva er hensikten? Hva oppnår Maria ved dette vanvittige sløseriet? Ja, søker vi å finne en fornuftig forklaring på dette spørsmålet, så leter vi forgjeves. For det Maria gjør er ikke fornuftig etter noen menneskelig målestokk. Det er et sløseri som må rammes av enhver menneskelig etikk og nyttemoral. Det har ingen hensikt med slike mengder på Jesu kropp, verken fysisk eller hygienisk. Sett fra et nyttesynspunkt er det et forferdelig sløseri. Men Maria er ikke opptatt av nytteverdien av sin handling.

Det Maria gjør er en troshandling. Jesus skal dø. Det vet hun og det fryder hun seg over, for hun vet at han skal dø for å sone hennes synder, for å lide hennes straff. Hun ser at alt det gode Jesus har gjort, all hans tale og alle hans undergjøring, det har ingen verdi hvis Je-

sus ikke dør.

Maria har fått se at den levende Jesus kan ikke frelse. Det er ikke nok å ha lært av Jesus, det er ikke nok å ha opplevd store ting sammen med Jesus, det er ikke nok å ha vært Jesu medarbeider og venn. Jesus kunne nok tilføre Maria mange ting, men Maria forsto at gjennom alt dette var hun likevel ikke frelst. For om hun fikk aldri så mye innsikt og forstand i åndelige spørsmål ved Jesu lære, om hun ble aldri så god ved å følge Jesu gode eksempel, om hun fikk oppleve Jesu vennskap og trøst i all slags nød, så var hun ikke hjulpet med sin største nød.

For Marias største nød var henne selv, hennes synd. Hvor langt Jesus enn kunne føre henne ved sitt nærvær og sin hjelp, så kunne han ikke berge henne fra Guds dom og forbannelse ved sitt liv, det kunne han bare ved sin død i hennes sted. Og Maria har forstått at det er derfor Jesus skal dø, han skal bære hele hennes liv på seg og svare innfor Gud i hennes sted.

Derfor salver hun Jesus, hun salver ham til hans gravferd. Det er ikke nytteeffekten av salvingen Maria er opptatt av, det er ikke selve gjerningen som opptar henne i det hele tatt. Men hele Marias hjerte er opptatt av Jesus og det han skal gjøre for henne og alle de andre. Og på denne måten vil hun lovprise, takke og vitne for Jesus og alle som ser og hører om det, hvor dyrebar Jesus er for henne, nettopp ved sin død. Skjønt hun er nok heller ikke opptatt av om de andre forstår, ei heller om Jesus forstår. For Marias handling er hen-

nes hjertespråk, ikke den beregnende fornuftens språk. Det hun gjør, gjør hun av kjærlighet og tro og håp. Det er ikke fornuftig og skal ikke måles med fornuftens målestokk, men med troens.

Og slik er det med enhver trosgjerning. Slik er det med Abrahams ofring av Isak. Det nytter ikke å forstå Abraham med fornuften, han kan ikke forstås med fornuften, for det han gjør er etter all fornufts målestokk aldeles vanvittig. Det er barnemishandling av verste slag, overgrep og forrykt. Men Abraham følger ikke fornuftens tanke når han ofrer, han vandrer i tro. Det vil ikke si at troen er sinnsyk, men troen har en forstand som forstanden ikke forstår, for å sitere en av kirkefedrene.

Marias kjærlighetsgjerning overfor Jesus vitner om hennes tro på Jesus. For Maria var Jesus dyrebar fordi han skulle dø i hennes sted. Det forsto nok heller ikke disiplene. Jesus var nok også dyrebar for dem, men de var først og fremst knyttet til den levende Jesus. De søkte det Jesus hadde å gi og tilføre, ikke Jesus selv.

Hvorfor er Jesus dyrebar for deg? Er det fordi han kan berge ditt liv, gi deg hjelp i din nød – hva den nå måtte bestå i? Ja, Jesus er mektig til det. Det er sant og visst. Men med alt dette kan det likevel være at du ikke kjenner Jesus i sannhet.

For Jesus kom ikke for å berge ditt liv. Han kom for å bære ditt liv på seg, og møte Gud i ditt sted.

Et lykkelig hjem

Av Jacob Traasdahl (1838-1903)

Da Maria kom dit hvor Jesus var, og fikk se ham, falt hun ned for hans føtter og sa til ham: Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død! Da nå Jesus så henne gråte, og så de jødene gråte som var kommet sammen med henne, ble han opprørt i sin ånd og rystet. Og han sa: Hvor har dere lagt ham? De sier til ham: Herre, kom og se! Jesus gråt. Jødene sa da: Se hvor han elsket ham! Men noen av dem sa: Kunne ikke han som har åpnet den blindes øyne, også ha gjort det slik at denne mannen ikke var død? Jesus ble da igjen opprørt i sitt indre.

Han kom til graven. Det var en hule, og en stein lå foran den. Jesus sier: Ta steinen bort! Marta, den dødes søster, sier til ham: Herre, han stinker allerede, for han har ligget der fire dager. Jesus sier til henne: Sa jeg deg ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet? De tok da steinen bort. Jesus løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. Jeg visste jo at du alltid hører meg, men for folkets skyld som står omkring meg, sa jeg det, for at de skal tro at du har sendt meg.

Og da han hadde sagt dette, ropte han med høy røst: Lasarus, kom ut! Da kom den døde ut, ombundet med liksvøp på føtter og hender, og om hans ansikt var bundet en svet-

teduk. Jesus sier til dem: Løs ham og la ham gå! Mange av jødene, som var kommet til Maria og hadde sett det han gjorde, trodde da på ham.

Joh 11:32-45

Av alle de hjem skriften taler om er det et som fremfor alle andre må være oss kjærte og dyrebart, og blant alle de familier som nevnes er det især en, som gjennom alle tider vil bli erindret med den inderligste kjærlighet. Hjemmet er Martas hus i Betania, som åpnet sine dører for vår ellers på jorden så hjemløse frelser, og familien er hine tre elskelige søsken, Marta, Maria og Lasarus, som kappedes om å berede vår kjære frelser så meget hygge, som det var dem mulig under deres jordlivs kår. Det var visselig et lykkelig hjem, i hvilket et skjønt familieliv utfoldet seg.

Her er dessverre ikke mange lykkelige hjem på jorden, når man tenker hva sann lykke er. Her er mange hjem som synes å være lykkelige, så lenge ikke sorg og motgang innfinner seg; familielivet der inne kan utvikle seg nok så harmonisk og skjønt, så lenge det er velstand, sunnhet og fremgang i det timelige; men kommer fattigdom, sykdom og nød, da forandres alt i et øyeblikk, og det viser seg, at sli-

ke hjemms lykke er bygget på en dårlig grunn. De ligner skip, som ser vakre og solide ut, så lenge de ligger i havn eller pløyer hen over den stille sjø, men som ikke kan holde stand når storm og uvær bryter løs. La oss betrakte hjemmet i Betania som et forbilde på et i sannhet lykkelig hjem.

Den egentlige grunn til dette hjemms og denne families lykke var deres forhold til Jesus.

Det finnes ikke et eneste i sannhet lykkelig hjem på jorden uten at Jesus er gjest der og egentlig den som er hjemmets sol. Og å ha Jesus til gjest er ikke det samme som å ha og bruke hans ord i huset.

Det kan være meget utvortes gudsfrykt i et hus, uten å Jesus er gjest der; det kan leses prekener om søndagene, synges salmer og leses bønner – ja hele husordningen kan ha et visst alvorlig og religiøst preg, og dog er ikke Jesus gjest i huset.

Over husets dør kan man med rette sette den innskrift som Paulus så på et hedensk alter: «For en ukjent Gud.» De kjenner ikke den sanne Gud, og dog farer de med å ville dyrke ham. Jesus omfattes med høyaktelse, men han er ikke deres husvenn; han er ikke familiens sol, lyst og glede.

Dette viser seg også snart, når nøden bryter inn i et slikt hjem. Nøden får enevelde i hjertene, og gudfryktigheten og gudhengivenheten er fordrevet av den mørke uværssky som nå henger truende over

dem og formørker hele deres livs himmel.

Annerledes er det i det hjem, hvor Jesus er gjest; der arter gudfryktigheten seg ganske annertledes. Også der synges, leses og bedes, men man forstår snart, at hjertet er ganske annertledes med i disse ting.

Sangen er et uttrykk for virkelig glede i Gud; bønnen er det åndelige livs åndedrett, hvori en dyp trang gjør seg gjeldende etter å motta himmelske velsignelser.

Og når Guds ord eller andre oppbyggelige skrifter leses, eller man går i Guds hus for å høre ordet der, da gjør man ikke dette for å etterkomme en religiøs plikt, men fordi man har virkelig trang til føde for sin sjel.

I familien har de Jesus i sin midte; de fryder seg i Hans samfunn og taler ganske fortrolig med Ham om alle sine anliggender, og Han er ikke en taus, innesluttet husvenn, men en som meddeler råd og vink i alle deres anliggender.

Når de har for seg Hans ord kan de få fryde seg over «Hans ansikts smil», og i bønnen kan de få tale med Ham, som en venn taler med sin venn. Han holder nattverd med dem, og de med Ham. Og når sorg og nød innfinner seg, så må denne venn oppsøkes.

Det kan også gå alvorlige stormer over disse hjem, hvor Jesus er en kjær gjest, stormer som den himmelske Far sender i den vise

hensikt å drive sjelene til hjelperen og gi ham anledning til å utrekke sin hjelpende hånd og utfri fra all nød.

Over den lille elskelige familie i Betania kom også en voldsom storm. Lasarus, disse to søstres eneste bror, husets støtte og forsørger, ble kastet på sykeleiet.

Øyeblikkelig sendte søstrene bud til Jesus og lot si: «Herre! Se han du elsker er syk.» En forunderlig beskjed til legen! «Han du elsker er syk.» – Ja, slik var det i denne kristenfamilie; de visste at Jesus elsket dem.

Og er du deg levende bevisst at Jesus elsker deg, kjære venn, da er du ikke sen om å sende bud til Ham i alt som kommer på, og da kan du si til ham: «Herre Jesus, du har elsket meg med en evig kjærlighet, du elsker meg ømmere enn noen mor kan elske sitt barn, nå kommer jeg til deg med dette onde, nå må du hjelpe meg. Jeg er syk, helbred meg, Jesus! Min bror, min søster er syk, nå må du komme og hjelpe.»

Ja, slik kan vi tale fortrolig med Jesus når vi er oss levende bevisst at Han elsker oss, og vi kan legge oss så trygt i hans hånd og overlate til ham på hvilken måte hjelpen skal komme.

Da Jesus fikk budskapet om at vennen var syk, sa han til sine disipler at Gud skulle æres og Guds Sønn forherliges ved denne sykdom. Akk, om vi hadde enfoldig tro, hvor skulle ikke Guds navn æres og

Guds Sønn forherliges ved det at vi enfoldige troende gikk til Ham med alle våre sykdommer, alle våre sorger og bekymringer og virkelig trodde at Han skulle hjelpe.

Men til tross for at Jesus elsket Lasarus og at han også elsket Marta og Maria (Joh 11:5), så lot han dog den første utånde og de siste synke ned i dyp sorg og gremmelse før han kom med hjelpen.

Var dette måten, hvorpå den beste venn behandlet sine kjære?

Ja, Han lot nøden komme over den grense, innen hvilken fornuften ser hjelp, og Han lot de kjære søstres smertesbeger fylles til randen, for at hjelpen skulle bli underbar stor og guddommelig.

Endelig styrer frelseren sin kurs mot Betania; men da møter de kjære søstre ham med den beskjed, at nå var det for sent å hjelpe, nå var Lasarus død. Maria sa: «Hadde du vært her før, var min bror ikke død.»

Da Jesus nå så de kjære søstres sorg og bedrøvelse og så deres venners sorg «ble han opprørt i sin ånd og rystet,» ja, han gråt med dem!

Se her, du nødens og sorgens barn, hvilken frelser du har! Han står ikke likegyldig og ser på at du lider; Han er en trofast yppersteprest, som kan ha medynk med våre skrøpeligheter.

Å, om Hans kjærlighet og deltagelse kunne virke gjenkjærlighet og et hengivent sinn hos deg, da skulle du snart bli hjulpet – hjulpet selv om

de ytre omstendigheter som du lider under, ikke blir forandret; for er det nå ikke en forunderlig hjelp – en guddommelig hjelp – enten Han forandrer omstendighetene som volder deg lidelse og nød eller Han forandrer ditt hjerte og sinn slik at du ikke lider under disse omstendigheter? Jo, guddommelig hjelp er det i begge tilfelle.

Jesus gråt! – Å gråt ut, du nedtrykte sjel ved hans bryst! Gråt ut sorgen, og la hans gråt bringe gleden og freden inn i ditt hjerte!

Jeg undres ikke det minste over at verdens barn gråter og er fortvilet når sorgens bølger ruller hen over dem; for tenk å være alene med sin sorg og gå der og ikke ha noen annen trøst enn den man kan utlede av omstendighetene.

Å, du sorgbetyngede verdensbarn, kom til ham i hvis bryst det varmeste av alle hjerter slår, og som har lyst til miskunn.

La disse sorgens og motgangens vinder drive deg inn i den sikre havn.

Kjære deg, det er dog småting som ennå trykker deg, mot det som kommer. Du skal snart stige ut i den skumle flod, som danner skillet mellom tid og evighet, og da blir det nød om du ikke kjenner Jesus som din sjels venn og har livet i ham.

Tenk å ligge alene der på bredden av dødsfloden! Ingen far eller mor kan rekke deg en hjelpende hånd når du skal vade over dypet –

du må vade alene.

En mektig arm støter deg fremad, og du må avsted, om enn din sjel gyser. Du må over selv om det henger en fryktelig uværssky over ditt hode og du synes å ane at landet på den andre siden er innhyllet i et gyselig mørke som gjennomkrysses av Guds vredes lyn. Over må du og etter døden kommer dommen. Og der blir du også stående alene uten forsvar, uten å høre ditt navn bli opplest av livsens bok, – å, hvor forskrekkelig!

Kom til Jesus, venn, før det er for sent. Ennå kan du stifte livsbekjentskap med Ham og finne en venn som vil hjelpe deg i all nød og til sist bære deg over floden.

Du har hørt om hin stakkars fritenker, som skrek etter opium da han lå på det siste; og som, da han hadde fått en stor dose, sa: «Nå bereder jeg meg til å ta det gyselige sprang i dypet.»

Hans samvittighet holdt på å skulle våkne, – men ser du, min venn, – samvittigheten har ikke noe lystelig å fortelle en sådan døende stakkar, hvor berømt og opphøyet han enn har vært i verden; samvittigheten ville gjøre ham til en skyldner for den levende Gud og mane ham til oppgjør, men han ville ikke bli urolig. I dødsøyeblikket bedøvet han det våknende vitne i sitt indre for å få mot til å gjøre det siste sprang ut i dypet.

O, hvor redselsfullt! Og dog har

denne mann mange like, som også søker å bedøve den til bevissthet våknende samvittighet med falsk trøst.

«Send bud etter presten,» lyder det fra mange døendes lepper, og hva vil de presten? Jo, de vil ha trøst mot den indre anklage. Selv om jeg ikke er prest, har jeg dog ofte nok fått sådanne bud og mangfoldige ganger fått erfare, hvor falskt det arme menneske kan være mot seg selv.

«Å, du må trøste meg,» sier den døende. Et fattig menneskebarn skal trøste der hvor ikke Gud kan trøste! – men hvor mange gir seg ikke over til denne forræderiske gjerning!

De vil ikke høre om sine synder; det er dem ikke om å gjøre å få i stand oppgjør med Gud; nei, de vil kun ha trøst.

Men en Herrens tjener har kun trøst mot virkelig syndesmerte, og det er ikke hans gjerning å dulme en samvittighet, som kun frykter for døden. Det er hans gjerning å vise synderen – enten han er frisk eller døende – hans synd og forkynne ham en syndsforlatelse, som er anskaffet ved Kristi blod.

Da Jesus hadde lagt sin inderlige deltagelse for dagen ved å gråte med de gråtende, trer Han hen til graven og befaler at stenen skal veltes bort. Og da dette var skjedd, sier Marta: «Han stinker allerede.»

Hvor fortvilet for all fornuft! Forråtnelsesprosessen var inntrådt, og hvilket gjennomgripende under

måtte ikke nå gå for seg.

Det så håpløst ut for Marta, men Jesus oppmuntrer henne med disse ord: «Sa jeg deg ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet?»

Hennes tro sviktet overfor dødsstanken; men her gjelder det å tro mot all fornuft og alene la sitt blikk hvile på ham som er oppstandelsen og livet!

Så vender Jesus seg til den himmelske Far og sier: «Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg.» Og dette sa han ikke for sin egen skyld, men for deres, som omgav ham, og ikke minst for Martas.

Gud hadde allerede hørt Ham. Den døde var gitt tilbake til livet, skjønt han ennå lå der og stinket – akkurat som det er med den menneskeslekt som Jesus har løskjøpt fra døden og gjenerobret for livet, skjønt den ennå ligger der og stinker i åndelig død.

Så roper Frelseren: «Lasarus, kom ut!» Og vi må utbryte: «Dødsrike, hvor er din seier!» i det vi blir vitner til det underfulle syn, at et stinkende lik reiser seg.

«Løs ham og la ham gå!» sier Frelseren. Han løses fra liksvøpet, og svetteduken tas bort fra hans hode.

For et syn! Ansiktet ser visstnok gustent og dødningeaktig ut; men i dette ansikt lyser et par øyne, som vitner om livet!

Strålende vender de seg mot Jesus og sine kjære søsken og like-som hilser dem med et lykkelig

gjensyn.

Livet hadde allerede beseiret døden, men nå skal det også beseire dødens følger. Det gustne, bleke åsyn skal farges med livets farge; all dødslukt til døden skal forvandles til livslukt til livet, avmakt og skrøpelighet til kraft og styrke!

Livet skal trenge inn i hver åre, enhver fiber og utskille alt det som hører til døden!

Slik går det også, når de åndelige livskrefter begynner å herske i sjelen.

Er du levendegjort i Kristus, min venn, så er visselig et usigelig gjennomgripende verk foregått i din sjel, – og som overgått fra døden til livet har du nå ditt navn i livsens bok og kan inngå i Herrens herlighet samme hvilket øyeblikk Herren kaller deg.

Men må du leve en stund på jorden ennå, skal du nok få erfare at det blir en kamp mellom livet og døden i ditt indre – en kamp så het og alvorlig at det mang en gang skal se betenkelig ut for ditt oppriktige sinn, som ofte vil føle mer til døden enn til livet; og dog – min venn – utfører livet et stadig fremskridende arbeid i ditt indre. Likesom surdeigen, skjult i tre skjepper mel skulle gjennomsyre det hele – og surdeigen består jo av små levende organismer – slik skal også livet gjennomsyre deg – gjennomsyre deg mer og mer, så lenge du er her i denne verden.

Ja, det er livet, som skal gjen-

nomsyre ved sin egen iboende kraft. – Måtte da all vår oppmerksomhet være rettet på dette, at vi står under gunstige livsvilkår så vårt nye livs himmelplante aldri savner verken solskinn eller regn, – jeg holdt på å skulle si storm også, den har sannelig også sin betydning for livsprosessen, men den bør ikke vi selv søke å kalle ned over våre hoder.

La oss flittig bade oss i nådens solstråler; la oss bruke nådens midler og utnytte brodersamfunnets velsignelser, så får vår Herre sende oss storm eller stille ettersom Han ser vi behøver det.

For Lasarus ble det kun en ny livstermin – han måtte ennå en gang blunde i døden; men underlig måtte det være for ham å leve sammen med de kjære søsken fra denne dag – og underlig å se på Jesus, som hadde oppvakt ham fra de døde.

Er vi levendegjort i Kristus, så må visstnok også vi dø – om ikke Herrens gjenkomst skulle være nærmere forhånden enn vi aner, – men vi har allerede livet!

Døden er ikke lenger noen død for oss. La oss kun fryde oss i vår frelser – som er vårt liv – og allerede her på jorden søke mettelse i Hans ansikts beskuelse.

Amen.

Artikkelen er gitt en forsiktig språklig revisjon.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2002

Paul A. B. Holm:	Randaberg, Varhaug
Per B. Holm:	Andebu, Sannidal, Sira, Kvelde
Hans Henrik Brix:	Ø.Hedrum/Kodal, Varhaug, Sannidal, Randaberg
Jon Espeland:	Peru
Håvar Fjære:	Askim
Martin Fjære:	Askim, Ø.Hedrum/ Kodal, Bygland
Lars Fossdal:	Kvelde, Tørvikbygd, Askim, Hardanger, Nærbø
Ingar Gangås:	Norheimsund, Krok- stadøra, Soknedal, Surnadal
Olaf Klavenæs:	Sannidal, Sande- fjord, Ø.Hedrum/Ko- dal, Randaberg, Soknedal, Nærbø
Birger Mangelrød:	Sannidal
Tore Mangelrød:	Dimmelsvik, Sverige, Tysvær, Moldova, Askim
Svein Mangelrød:	Sannidal

«For så sier Den Høye, Den Opphøye-
de, han som troner for evig, han som bær-
er navnet Hellig: I det høye og hellige bor
jeg, og hos den som er sønderknust og
nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de ned-
bøydets ånd og gjøre de sønderknustes
hjerter levende.» (Jes 57:15)

Med dette verset fra profeten Jesaja's
bok vil vi hilse hverandre ved inngangen til

et nytt semester. Tenk at vi virkelig skal få
ha med Den Høye, Den Opphøye å gjø-
re! Tenk at Han som troner for evig, han
som bærer navnet Hellig, bøyde seg ned i
støvet til vår elendighet, og så til oss, – ja
mer enn det – han sendte sin enbårne
Sønn inn i lidelse og død for vår skyld!

Dette er det budskap som samler oss
igjen og igjen. Vi kan aldri bli ferdige med
dette: – at Jesus døde for meg! – at han vil
ta seg av meg i min elendighet! – at han
gjenoppliver min nedbøydets ånd og gjør
mitt sønderknuste hjerte levende!

Tenk, vi har fått selve Livet hos Jesus!
Alt skylder vi ham! Uten Jesus er det ute
med oss! Ja, da er vi i sannhet fortapt!
Men nå har vi fått et navn: Frelsernavnet
Jesus!

Navnet Jesus må jeg elske, Det har satt
min sjel i brann!

Med dette vil vi enda en gang få minne
hverandre om å gå i forbønn for den virk-
somhet som står for døren rundt om i kris-
tenflokkene. La oss bære både møtene,
forkynnerne og tilhørerne fram for Gud og
be om stillhet, åndskraft og vekkelser!

Og la oss heller ikke glemme våre ven-
ner i Peru og Moldova. Dette er kontakter
Herren har gitt oss, og som vi får være
med å støtte i bønn og offer. La oss huske
at de lever av våre gaver når kollektkurve-
ne går rundt på møtene! Vi samler ikke inn
penger av gammel vane, men for at Guds
rike skal komme i Norge og blant folkesla-
gene!

~ Sekretæren ~

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Lov og Evangelium

Dette lille bladet som du nå holder i hånda, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med bladet er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi ønsker å dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og så mye informasjon i vår tid, men liten plass og lite stillhet til det som betyr aller mest for et menneske: Å høre og lese Guds ord til frelse for sin sjell!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Leksamsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil få tilsendt Lov og Evangelium, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

☐ Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
(Navn)

.....
(Sted/Gateadresse)

.....
(Postnr.) (Poststed)

Sendes til: Lov og Evangelium,
Ekspedisjonen,
5600 Norheimsund

Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti. (Salme 119:105)

Norsk Luthersk Leksamsmisjon eier og driver Bibelskolen på Fossnes. Bibelskolen ble startet opp i 1992 og ønsker nye elever velkommen høsten 2002.

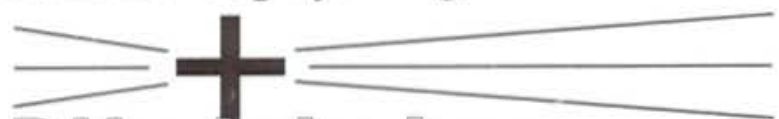
Bibelskolen på Fossnes har hatt elever i alle aldre, fra ungdommer på 17 til pensjonister. Dette har fungert utmerket!

Vi har lyst til å minne om at ingen er for gammel til å gå på bibelskole! – og ingen trenger ta et helt semester. Vår bibelskole er åpen for deg som vil gå en uke, en måned, et halvår eller et årskurs.

Nesten alle tenker at en bibelskole bare er for ungdom. Men det er altså ikke riktig! Alle generasjoner trenger Guds ord og generasjonene trenger hverandre i Guds rike!

- Fikk du ikke anledning til å gå på bibelskole da du var ung?
- Har du alltid hatt lyst, men ikke hatt tid eller råd til et bibelskolekurs?
- Ønsker du å få klarhet i ditt kristenliv og lære Jesus bedre å kjenne?
Er du ny på kristenveien og ønsker innføring i Guds ord?
- Vil du friske opp kunnskap du fikk på bibelskole for mange år siden?

Vi ønsker deg hjertelig velkommen til

Bibelskolen på Fossnes
NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON
3160 STOKKE ~ TELEFON 33 36 17 70